

© Kiskegyed, 12. évfolyam 20. szám (578.), 2003. május 13., 34/35. oldal.

7 pasi 7 x 7 percben

RapidRandi – fiúk tálalva!

„Rapidrandizni mész! — utasított a fonőköm. — Ez egy új társkeresési forma: egyszerre randizol majd hét partiképes pasival, de mindegyikkel csupán hét percet beszélhetsz. Aztán pedig döntened kell.”

Miért pont én? Talán mert huszonnégy éves vagyok, és épp hónapok óta facér? Lehet, hogy nem kellett volna vele megosztanom legutóbbi — persze nem reprezentatív — felmérésem eredményét, miszerint mindegyik épkézlábnak tuno pasi foglalt, vagy szintén az épkézlábnak tuno pasikhoz vonzódik...

Péntek, a nagy nap eloestéje

Interneten kell bejelentkezni a szombati randira. Megadom az adataimat, hogy a szervezők értesíthessenek a részletekről — s utóbb az „eredményességről”. Becenevet választok, mondjuk, legyek Dorka.

A játékszabályok meglehetősen szigorúak. A randin tilos „szexuálisan zaklatni” egymást (ajánlatot tenni, stb.) - sot, még érdeklődni sem szabad a hétperces partner adatai felől, esetleg egy újabb találkozóért kuncsorogni, és így tovább.

A villámgyors párkeresés nem olcsó: négyezer forintba kerül. De ma már egy átlagos szombat esti szórakozás is elvisz ennyit...! És itt legalább garantálják, hogy hét független pasit „tálalnak”. Figyelmeztet a honlap: ne felejtsem otthon a pénzt, különben lemaradok az eseményről.

Fokozódó izgalom

A randik helyszíne a Nagymező utca egyik legismertebb kávéháza. Odafele szinte minden járókelőbe beleütközöm persze, mert a látványt ellenőrzöm a kirakatok üvegében. Mi tagadás, jól nézek ki, pont úgy, mint egy vadászó no... Nagyobb baj, hogy az idegességem is visszatükröződik a portálokon. Miért nem vagyok képes úgy kezelni ezt az egészet, mint egy jó traccspartit? Egy érdekes játékot?

Belépve a különterembe látom, a lányok már mind megérkeztek; ám hímnemu egy szál se! Az adminisztrációt végző csapat megnyugtat: a fiúk egy másik teremben vannak, az izgalom fokozása érdekében.

Elnézve „vetélytársaimat”, még kevésbé értem a világot. Igaz, egyikük sem egy Claudia Schiffer, de mindannyian helyesek, ápoltak, csinosak. Szóba elegyedve velük pedig mondhatom: értelmesek is.

Hol lehet itt ismerkedni?

— Egyszeruen nincs hol ismerkedni! — mondja egyikük —Munkahelyemen nincsenek pasik, a konditeremben saját izzadságomban fürödve nincs kedvem bájologni. Ha elmegyünk valahova a barátnoimmal, lerí rólunk, miért jöttünk; és már menekülnek is a fiúk.

— Anyukám mindig papol: az én koromban ő már engem dajkált — veszi át a szót a mellette ülo szoke. — No igen, de hol van ehhez a partner? Pedig nincsenek nagy igényeim. Nem álmodozom gazdag, Nobel-díjas, jóképu hercegről — csak egy átlagos, normális, kedves fiúról.

— Ma Magyarországon minden harmadik 25 és 35 év közötti nő egyedülálló — kotyogok közbe —. Sokan élvezik is ezt; legalább karriert építhetnek, csak magukról kell gondoskodniuk, nem töltik legszebb éveiket a fazék mellett...

— Hidd el nekem, azok is csak arra vágynak, hogy tartozzanak végre valakihez! — torkolja le egy másik vetélytárs.

Csengoszóra átülni!

Ahogy múlnak a percek, egyre idegesebb vagyok. Érdekes, csak most merült fel bennem eloször: lehet az a hét perc iszonyú hosszú is...!

Az asztalokat úgy helyezték el, mintha szimultán sakkpartira készültek volna. Csak itt az egyetlen nagymester helyett hét üldögél majd át egyikünktől a másik asztaláig.

És jönnek a fiúk. A másik oldalra is igaz az elobb már említett tétel: ki a fene érti ezt a világot, hiszen a srácok is helyesek, jól öltözöttek. És egyikük sem egy kiköpött Brad Pitt...

A játékmester emlékeztetőül sorolja a játékszabályokat: csengovel jelzi a beszélgetés végét, amikor is a kiosztott papírra mindenkinek fel kell jegyeznie, akar-e a szemben ülo illetovel ismét találkozni. Természetesen nagyon diszkréten kell eljárni, a döntést szigorúan tilos a másik tudtára adni.

Hét fiú, hét személyiség

Az első beszélgetésem még meglehetősen kényszeredetre sikerült. Az utolsó annál fesztelenebbre. Közben volt, hogy csöndben végigültem a hét percet. Mert a másiknak (talán izgalmában?) be nem állt a szája. Vagy mert annyira tetszett, hogy megszólalni sem tudtam. Volt, hogy én dumáltam végig a négyszázhusz másodpercet. Mert olyan hihetetlenül unalmas volt a pasi, hogy magamat kellett szórakoztatnom.

Kezdtém elhinni, hogy tényleg döntö az első pillantás. Már belépésük óta két helyes srácot (egy barnát és egy feketét) sasoltam. Galád módon még azt is megfigyeltem (aktuális beszélgetopartnerem válla fölött), hogy melyik lánnyal mennyire boldogulnak. Amikor eljött az én idom, a barnáról kiderült, hogy minden olyan dolgot fontosnak tart az életben, amit én nem.

Maradt a fekete, aki rögtön megjegyezte:

— Zavarban vagy!

— Mi vagy Te, pszichológus?!

— Nem, jogász. Egyébként pedig ne hidd, hogy a társkeresés a szerencsétlenségünk megtestesülése. Nem szégyellem, hogy egyedül vagyok. Vagy élnék egy olyan kapcsolatban, ami nem az igazi?

Mit mondjak, levett a lábamról — és megkapta az „igen, akarok még vele találkozni” jelet a papíro mon.

Nem szól a telefon

Pár nap múlva interneten érkezett a levél: „...az általad szimpatikusnak megjelölt A. is rokonszenvesnek talált Téged. Az elérhetősége:... Természetesen o is megtudta tőlünk a jó hírt, és hogy téged hol talál meg. Innentol minden rajtatok múlik. Mi mindenesetre örülünk, hogy az első lépésben segíthettünk. Sok sikert kíván: a RapidRandi csapat”

Egyértelmű: én nem fogom felhívni.

Akárhogy is számolom, három teljes nap telt el szombat óta.

Elmúlik még a szerda, aztán a csütörtök – és megszólal a telefon: „Szia, emlékszel még a randiról? Bocsánat, de rosszul írtam le a számod. Hívtalak számtalanszor (a rossz számon)... Szóval, van kedved találkozni?”

Volt...

Három korosztályban

A RapidRandi nem magyar agy szüleménye: a speed-dating az Egyesült Államokban évek óta az egyik legnépszerűbb társkeresési mód. Hét férfi, illetve no párokra oszlik, hogy hét-hét percet beszélgessenek; ennyi idő a felmérések szerint pont elég arra, hogy eldöntsék: akarnak-e a velük szemben ülovel ismét találkozni.

Itthon három magyar fiatal honosította a módszert. Az ötletgazda, Ági civilben titkárságvezeto.

— Egy éve mentem férjhez. Az esküvönk után a páromat másfél évre Párizsba szólitotta a munkája, én pedig természetesen mentem vele. Ott hallottunk eloször a villámrandevúróról. Beszélgettünk arról, milyen okos ötlet. Hiszen csak a szukebb környezetünkben is elhulve tapasztaljuk: mennyi értelmes, nyitott ember keresi, de nem találja párját.

Hazatérve mellékállásban, egyik barátunk segítségével megszerveztük a RapidRandit. Az eredmény minket is meglepett: hetente a hét párból rendszeresen három-négy találja egymást szimpatikusnak.

Bovítettük a kínálatunkat. Ma már három korosztályban szervezzük az ismerkedést: 25-35, 35-45, illetve 45 felett.